

U ČUPU NEĆE BRAŠNA NESTATI

32. nedjelja kroz godinu, B

Pesimisti će reći kako nikada jedno zlo ne dolazi samo. U početku je izgledalo da će tako biti s udovicom u Sarefti. U ona tvrda vremena po sebi je bilo tragično kad bi žena ostala udovica s nejakom djecom. U ono vrijeme nije bilo nikakvih socijalnih službi. Valjalo je teško raditi vlastitim rukama i opet biti upućen na dobrohotnost tuđih ljudi. Udovici o kojoj govori prvo čitanje to zlo nije bilo jedino. Zavladao je suša. A to onda znači i glad. Već je osjećala užas u svojim grudima: možda će svojim očima gledati kako joj od gladi umire dijete.

I onda dolazi prorok Ilija. Moli je vode. U svojoj nevolji nije neljubazna. Krenula je da mu pruži vode. A onda, kao da se s njom neumjesno šali, veli joj da mu dade i kruha. Eh, kruha! Govori mu svoju muku. Ona ima tek pregršt brašna i nešto ulja. Upravo se sprema to pripremiti za sebe i za sina. Nakon toga mogu samo umrijeti. No, Ilija zahtjeva da ona najprije njemu ispeče kolačić, a tek onda za sebe i svoga sina, jer, kako ju je uvjeravao, Bog će se pobrinuti da u njezinu čupu brašna ne nestane niti u vrču ulja. Nečuveno! Rekli bismo, baš je pametan! Neka ona prvo njemu spravi kruha, a ako se njegovo proročanstvo ne bude ostvarilo, pa ona i njezin sin ostanu i bez svog posljednjeg obroka, on će samo reći kako mu se strašno žao. Isuviše je onih koji daju lijepa obećanja, reklo bi gorko ljudsko iskustvo.

Ali vidi te žene! Ona je povjerovala. Učinila je kako je Ilija rekao. I ostvarilo se njegovo proroštvo. Za mnogo dana imali su dovoljno hrane i ona i njezin sin i Ilija. Nije nestalo ni brašna ni ulja.

Ganutljiva je ova biblijska zgodica. Bože moj, da je meni vjere koju je imala ta žena! Da mi je vjere Abrahamove! Da mi je one vjere koju je imala ona žena što je čvrsto povjerovala da će ozdraviti dotakne li se samo Isusovih haljina. Da mi je vjere onoga rimskog satnika koji je izrekao onu besmrtnu rečenicu: „Gospodine, nisam dostojan da udeš pod krov moj, nego samo reci riječ i ozdravit će sluga moj!“

To su ti veliki ljudi. Vjeruju. Vjeruju i onda kada izgleda ludo i beznadno. Vjeruju da je Bog veći od svake nevolje i nesreće. Da Božja ljubav nadvisuje svaku našu ograničenost i slabost. I to je ona vjera koju Isus izričito traži od onih koji traže od njega pomoć, traže čudo. Jednom je čak izričito rekao: „Vjeruješ li da to mogu učiniti?“

A ja? Kako je s mojom vjerom? Možda je toliko puta samo deklarativna: vjerujem u Boga. Međutim, koliko ja životom vjerujem Bogu? Koliko sam ja kadar doista život svoj položiti u njegove ruke? Sjetimo se samo naših ne tako davnih događaja iz vremena rata. Kako smo i koliko puta dopustili da nas obuzme beznađe i nevjera. Smiluj se, Bože, nama grešnicima. Htjeli bismo doista imati vjere kao toliki naši prethodnici u vjeri. Da se ne brinemo tjeskobno za hranu i odjeću, za iced i piće. Zna Bog što nam je potrebno. Htjeli bismo uporište svoje položiti u Gospodina. htjeli bismo doista biti kao oni siromasi Jahvini, kao oni siromasi Duhom, kojima je jedino pravo bogatstvo Bog i njegovo Kraljevstvo. Dobro je Bog. Molit ćemo ga na ovoj misi da i nama udjeli toliko veliki, toliko važni dar priproste, jednostavne i životne vjere. I dat će nam. Jer je dobrotiv ruka njegova.

Zvonko Pažin